

POSTANOWIENIE

7 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 7 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko syndykowi masy upadłości P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w upadłości likwidacyjnej w G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 17 listopada 2021 r., V AGa 199/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 5400 złotych
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 listopada 2021 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację powodowej spółki od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach oddalającego w całości jej roszczenie o zapłatę jako nieudowodnione i przedawnione.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożyła powódka, wnosząc o jej przyjęcie do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i formułując zagadnienie prawne zawarte w pytaniach:

1. Jaki jest, w świetle „dyspozytywnego brzmienia” art. 386 § 4 k.p.c., zakres zawartego w tym przepisie pojęcia „nierozpoznania istoty sprawy”?
2. Jaki, w świetle art. 235 § 1 k.p.c., jest zakres dopuszczalności pominięcia dowodów przez Sąd pierwszej i drugiej instancji bez wykazania, że są one

nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy oraz w jakim zakresie strona powinna być poinformowana o podstawach takiej decyzji?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zwrot kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia SN z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17).

Skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w powyższym rozumieniu. W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z dominującym stanowiskiem Sądu Najwyższego dopuszczalne jest przedstawianie zagadnień prawnych wyłącznie „do rozstrzygnięcia” (a więc takich,

które można rozstrzygnąć pozytywnie albo negatywnie), a nie „do uzupełnienia” (zob. np. postanowienia SN z 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, z 15 października 2021 r., II CSK 375/21 i II CSK 363/21; z 17 września 2021 r., I CSK 352/21; z 10 sierpnia 2020 r., I CSK 162/20). Ponadto, kwestia wykładni pojęcia „nierozpoznanie istoty sprawy” w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c., wbrew twierdzeniom skargi kasacyjnej, została szeroko przeanalizowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie jest też jasne, w jaki sposób odpowiedź na sformułowane pytanie miałyby wpływać na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, Należy bowiem wziąć pod uwagę, że wskazany przepis ustanawia kompetencję (a nie nakaz) sądu drugiej instancji do uchylenia zaskarżonego apelacją wyroku m.in. w sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy. Z kompetencji tej Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie nie skorzystał, więc z natury rzeczy nie mogło dojść do naruszenie wskazanego przepisu.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został natomiast w ogóle uzasadniony w zakresie dotyczącym drugiego ze sformułowanych zagadnień, wydaje się jednak, że skarżąca sformułowała je wyłącznie w celu podważania ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonanych przez Sąd drugiej instancji, co na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne z uwagi na art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. Suma zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu adwokata w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[ł.n]

P.P.

